

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa S. F.

przeciwko F. S.A. w K.

o zadośćuczynienie i ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 20 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś.

z dnia 7 marca 2019 r., sygn. akt VII Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powód S. F., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 7 marca 2019 r., mocą którego oddalono jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 października 2018 r. oddalającego powództwo o zadośćuczynienie i ustalenie wytoczone przeciwko F. S.A. w K..

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik powoda wskazał na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, a mianowicie: czy w razie ustalenia prawomocnym orzeczeniem sądu wypadku przy

pracy, którego elementem był uraz skutkujący uszczerbkiem na zdrowiu w zakresie danego narządu ciała pracownika, sąd rozpoznający odrębne powództwo pracownika przeciwko pracodawcy o zadośćuczynienie w związku z tym wypadkiem, jest uprawniony do dokonywania samodzielnych ustaleń w zakresie przyczyn tegoż uszczerbku, w szczególności do przyjęcia, że wynika on z przyczyny wewnętrznej. Nadto, w ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołanie się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga odpowiedniego przygotowania problemu prawnego, który nabiera w sprawie pierwszoplanowego znaczenia. Z ustaleń sądów powszechnych wynika, że powód w dniu 20 grudnia 2009 r. doznał urazu odcinka lędźwiowego kręgosłupa i powyższe zdarzenie zostało uznane za wypadek przy pracy (wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 czerwca 2013 r.). W toku postępowania dopuszczono dowody z opinii biegłych lekarzy, zdaniem których opisane urazy mają źródło w naturalnym procesie chorobowym. Niemniej, oceniając żądanie powoda, sądy oddaliły jego powództwo z racji przedawnienia (art. 442¹ § 1 k.c.), badając jednocześnie przesłanki z art. 5 k.c. Przy takim rozwiązaniu przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno wskazać zagadnienie prawne, które pozwoli na merytoryczne rozpoznanie sprawy. Oznacza to, że po pierwsze, przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie. Po drugie, musi to być zagadnienie dotyczące wykładni przepisów prawa, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Po trzecie, skarżący powinien sformułować problem prawny, określić przepisy prawa i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen i po czwarte przeprowadzić stosowny wywód prawny, zbieżny do pytania prawnego, o

którym mowa w art. 390 k.p.c., tak by uchwycić istotę i wagę formułowanego problemu. Dopiero łączne spełnienie powyższych warunków otwiera drogę do stwierdzenia, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571; z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003).

W przedmiotowym postępowaniu umyka różnica i zakres postępowań o których mowa we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przede wszystkim wyrok Sądu Okręgowego nie niweczy ustalenia wypadku przy pracy, a co więcej nie wkracza w domenę art. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1773, dalej ustawa wypadkowa), gdyż nie neguje urazu, jaki był jego skutkiem. W przedmiotowej sprawie ocenie podlega kwestia odpowiedzialności pracodawcy za następstwa tego zdarzenia. Wzajemne relacje zostały wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego (zob. uchwała z dnia 21 września 2004 r., II UZP 8/04, OSNP 2005 nr 5, poz. 68; wyroki: z dnia 3 czerwca 2008 r., I PK 301/07, LEX nr 494122; 13 października 2010 r., II UK 105/10, LEX nr 687035; z dnia 10 kwietnia 2013 r., II PK 136/12, OSNP 2014 nr 1, poz. 6; 22 lutego 2018 r., II UK 713/16, LEX nr 2490065) a niniejszy proces nie wydobywa nowych kwestii, zwłaszcza że ich ocena może być płaszczyzną rozstrzygnięcia dopiero po usunięciu zarzutu przedawnienia, do którego zagadnienie prawne się nie odnosi. To z kolei zwraca uwagę, że taka przeszkoda powinna wyprzedzać postępowanie dowodowe w zakresie uszczerbku na zdrowiu, skoro orzeczenie opiera się na art. 442¹ k.c. a procedowanie w kwestii zasadniczej, powinno nastąpić dopiero po wyjaśnieniu czy doszło do przedawnienia i czy powołanie się na ten zarzut nie stanowi nadużycia prawa.

W odniesieniu do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, to przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie

konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967). Rzecz w tym, że ani wniosek, ani jego uzasadnienie nie operuje żadnym przepisem prawa. Blankietowy charakter tego rozwiązania, bo odsyłający do zarzutów skargi kasacyjnej, jest wadliwy. Na obecnym etapie zarzuty kasacyjne nie polegają badaniu. Ma to dopiero miejsce po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zatem powołując się na daną podstawę należy we wniosku wskazać przepis, który został naruszony, a w uzasadnieniu wniosku zawrzeć argumentację za tym przemawiającą. Tego warunku skarżący nie dopełnił, co nie może przynieść postulowanego w skardze żądania.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.